

Gitte Elisabeth Hansens prædiken palmesøndag

Taler

Gitte Elisabeth Hansen
Sognepræst

Omstændigheder

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

1 Den latterlige prædikant

Da Jesus palmesøndag rider Jesus ind i hovedstaden på et fjollet æsel, så svarer det til, at den amerikanske ville køre på cykel ind i Washington til sin
5 indsættelse.

Jesus kom oven i købet med et skandaløst budskab. Jesus var i grunden et prædikende fjols, en harmløs drømmer, en latterlig prædikant. Og han endte sit forslåede liv på et af sin tids mest voldsomme torturinstrumenter.

10

Jesus var en skandale. Simpelthen. Han var heller ikke den konge eller messias, som folket havde håbet på. Han var fattig, han forstyrrede den offentlige orden. Han var ikke som Gud "plejede" at være. F.eks. var det helt umuligt at Messias, den ventede frelser, skulle kunne korsfæstes!

15

Tværtimod var det jo meningen, at han skulle frelse Israel og føre Israel ind i en ny tid, hvor romerne skulle udryddes og der skulle komme et fredsrige. Han skulle have givet dem frihed fra besættelsesmagten i landet.

20 Og det kom der ikke af at ride ind i Jerusalem på et æsel. At denne frelser skulle kunne korsfæstes, var ikke normal tænkning. Det var en fjollet, latterlig og chokerende tanke.

Ja, det var galskab.

25

Apostlen Paulus skriver i sit første brev til Korintherne, at *"Jøder kræver tegn, og grækere søger visdom, men vi prædiker Kristus som korsfæstet, en forargelse*

30 (skandale) for jøder og en dårskab (fjøllet) for grækere"... og så runder Paulus af med at proklamere: "Guds svaghed er stærkere end mennesker".

De første kristne vidste, at evangeliet var fjøllet, latterligt og skandaløst. De vidste det var galskab.

35

Men de stod véd det. Også selv om det var et blasfemisk paradoks. At Gud skulle kunne dø, var en joke. Det var en parodi på en Gud. For Gud kunne jo ikke dø, vel?

40 Og så må vi spørge: Hvorfor holdt disciplene så fast i Jesu budskab? Hvad så de i virkeligheden i dette fjols, denne harmløse drømmer, der endte sit liv på et af den tids mest voldsomme torturinstrumenter?

45 Og hvordan kunne det være, at Jesu tilhængere, disciplene og mange andre, blev ved med at fortælle om ham, skrive om ham, prædike hans budskab så det til sidst bliver en verdensreligion med millioner af troende?

Kort sagt, så er det fordi i Jesu liv og prædiken afsløres det, hvor livsfattig den verden er, som vil være magtfuldkommen og kontrollerende. For det eneste svar, 50 som en magtfuldkommen verden kan svare med, er døden. Eller afvisningen. Ikke at ville gøre noget.

Den magtfuldkomne verden kan kun svare med at rydde en modstander af vejen. Samtalen, ligeværdig meningsudveksling for den magtfuldkomne verden 55 er helt utænkelig. For den magtfuldkomne verden tør ikke være svag og række ud. Den tør ikke være menneskelig.

En magtfuldkommen verdenshersker tør ikke vise åbenhed, mangfoldighed, skrøbelighed og imødekommenhed. Den magtfuldkomne tør ikke se lyset fra 60 andre og slet selv være et lys. En magtfuldkommen verden er båret af frygt og ikke frihed.

Og det var sådan en magtfuldkommen verden Jesus prædikede sit latterlige budskab ind i. Og det viser sig, at Jesu fjollede budskab om venskab, 65 hengivenhed og menneskelighed blev for meget for verdens herskere. For det forstyrrede den orden og magt de havde.

70 Jesu tåbelige budskab om åbenhed, frihed og svaghed er en del af det at være et
menneske, kunne ikke forenes med hverken kejserens magtforståelse eller de
religiøses syn på Gud.

75 Jesu budskab om at elske sine fjender, om at tage imod fortabte sønner, om
tilgivelse og overbærenhed med skrøbelige mennesker – det var så latterligt, at
han blev ryddet af vejen og korsfæstet for det.

80 Vi kan jo så spørge os selv om hvilken verden vi helst ville leve i? Den
magtfuldkomne og gennemkontrollerede verden – eller i Jesu verden, hvor
Guds svaghed er stærkere end mennesker? Hvor lys, tilgivelse og forsoning er
dagligdag frem for skygge, gengældelse og hævn.

85 Disciplene var ikke i tvivl. På trods af fare for deres eget liv blev de ved med at
fortælle om ham, skrive om ham, og forkynde hans latterlige
kærlighedsbudskab. Fortælle om hans venskab med dem, selv om de svigtede
ham ”big time”.

90 Og det budskab er nået frem til i dag. Her til dette sted, til denne kirke til os.
Der er også nogen i dag der synes kristendommen er latterlig. Nogen som helst
ville af med det der religiøse pjat.

Men spørgsmålet er, om det er så pjattet end da? Jeg har aldrig fundet
kærligheden latterlig, aldrig set venskab som omsonst, eller tilgivelse som
åndsforladt. Tværtimod.

95 Derfor vil jeg fejre påske på, at fredskongen i dag rider ind i Jerusalem. Jeg vil
hylde ham som min konge, min ven, min frelser og befrier fra den
magtforståelse verden har at byde på.

100 Kunstneren Ager Jorn har en gang sagt: ”Hvis du ikke vil gå til yderligheder, så
lad være med at gå”!

Måske *vil* vi godt gå med ind i yderlighedernes land. Måske har vi gode
intentioner om at følge ham hele vejen.

105 Men pointen er, at det *kan* ingen af os. Ingen af os kan gå den vej Jesus gik.

Disciplene kunne ikke, de forlod ham. Judas angav ham med et kys.

Til gengæld gik han vejen for os. På et æsel.

110

Og Gud ske tak og lov for det! Amen.

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således
også nu og altid og i al evighed. Amen*

115

Kilde

120

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

125

Første tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/gitte-elisabeth-hansens-praediken-palmesondag>

130

135

140